

esse, quæ prædicat Joannes? Quandoquidem Capharnaum, quo dicuntur secundum Joannem transfretasse, juxta stagnum est Genesar, ad quam terram secundum Matthæum dicuntur exisse?

~~~~~

CAPUT XLIX.

De muliere Chananæa.

CIII. SEQUITUR itaque Matthæus post illum sermonem Domini, ubi de non lotis manibus cum Pharisæis egit, atque ita conserit narrationem, ordinem, quantum ipse transitus indicat, rerum etiam quæ consecutæ sunt servans: « Et egressus, inquit, inde Jesus secessit in partes » Tyri et Sidonis. Et ecce mulier Chananæa a finibus illis » egressa, clamavit dicens ei: Miserere mei, Domine, » fili David; filia mea male a dæmonio vexatur. Qui non » respondit ei verbum, » etc. usque ad illud ubi ait: « O » mulier, magna est fides tua; fiat sicut vis. Et sanata » est filia ejus ex illa hora¹. » Hoc de muliere Chananæa etiam Marcus commemorat, eundem rerum gestarum ordinem servans, nec afferens aliquam repugnantiam quæstionem, nisi quod in domo dicit fuisse Dominum cum ad illum venit eadem mulier pro filia sua rogans². Matthæus autem posset quidem facile intelligi de domo tacuisse, eandem tamen rem commemorasse: sed quoniam dicit Discipulos Domino ita suggestisse, « Dimitte » illam, quoniam clamat post nos; » nihil videtur aliud significare, quam post ambulantiem Dominum mulierem illam deprecatorias voces emisisse. Quomodo ergo in do-

¹ Matth. xv, 21-28. — ² Marc. vii, 24-30.

mo, nisi quia intelligendum est dixisse quidem Marcum, quod intraverit ubi erat Jesus, cum eum prædixisset fuisse in domo? Sed quia Matthæus ait: « Non respondit ei verbum; » dedit agnoscere, quod ambo tacuerunt, in eo silentio egressum fuisse Jesum de domo illa: atque ita cætera contextuntur, quæ jam in nullo discordant. Quod enim Marcus commemorat ei Dominum respondisse de pane filiorum non mittendo canibus, illis interpositis, dictum est, quæ Matthæus dicta non tacuit: id est, quia Discipuli rogaverunt eum pro illa; et quia respondit non se esse missum nisi ad oves quæ perierunt domus Israël; et quia illa venit, id est, consecuta est, et adoravit eum dicens: « Domine, adjuva me: tunc deinde dictum est quod Evangelistæ ambo commemorant.

~~~~~

CAPUT L.

Miraculum de septem panibus.

CIV. SEQUITUR Matthæus ita narrans: « Et cum transisset inde Jesus, venit secus mare Galilææ; et ascendens in montem, sedebat ibi. Et accesserunt ad eum » turbæ multæ, habentes secum mutos, claudos, cæcos, » debiles, et alios multos; et projecerunt eos ad pedes » ejus, et curavit eos: ita ut turbæ mirarentur, videntes » mutos loquentes, claudos ambulantes, cæcos videntes; » et magnificabant Deum Israël. Jesus autem convocatis » Discipulis suis dixit: Misereor turbæ, quia triduo jam » perseverant mecum, et non habent quod manducant, » et cætera, usque ad illud ubi ait: « Erant autem qui mandu-

» caverunt quatuor millia hominum, extra parvulos et
 » mulieres ¹. » Hoc aliud miraculum de septem panibus
 et paucis pisciculis etiam Marcus commemorat eodem
 pene etiam ordine, nisi quia interponit quod nullus alius
 dicit, de surdo cui Dominus aures aperuit, spuens et di-
 cens: « Effeta, quod est, adaperire ². »

CV. Hoc sane non ab re fuerit admonere in hoc mira-
 culo de septem panibus, quod duo Evangelistæ Matthæus
 Marcusque posuerunt, quia si aliquis eorum id dixisset,
 qui de illis quinque panibus non dixisset, contrarius cæ-
 teris putaretur. Quis enim non existimaret unum idemque
 factum esse; non autem integre et veraciter, sive ab illo,
 sive ab aliis, sive ab omnibus fuisse narratum, sed aut
 illum pro quinque panibus septem dum falleretur com-
 memorasse, aut illos pro septem quinque, aut utrosque
 mentitos, vel oblivione deceptos? Hoc et de duodecim
 cophinis, et de septem sportis opinaretur quasi contra-
 rium. Hoc de quinque millibus et de quatuor millibus
 eorum qui pascerentur. Sed quia illi qui miraculum de
 septem panibus narraverunt, nec illud de quinque tacue-
 runt, neminem movet, et utrumque factum omnes intel-
 ligunt. Hoc ideo diximus, ut sicubi simile invenitur fac-
 tum a Domino, quod in aliquo alteri Evangelistæ ita
 repugnare videatur, ut omnino solvi non possit, nihil
 aliud intelligatur quam utrumque factum esse, et aliud
 ab alio commemoratum: sicut de centenis, et quinquagenis
 discumbentibus commendavimus; quia si non etiam
 illud utrumque apud unum inveniremus, contraria sin-
 gulos dixisse putaremus ³.

¹ Matth. xv, 29-38. — ² Marc. vi, 31, et viii, 9. — ³ Vide supra cap.
 xlvi, n. 98.

CAPUT LI.

Jesus veniens in Magedan.

CVI. SEQUITUR Matthæus, et dicit: « Et dimissa turba
 » ascendit in naviculam, et venit in fines Magedan, » etc.
 usque ad illud ubi ait: « Generatio mala et adultera sig-
 » num quærit, et signum non dabitur ei, nisi signum
 » Jonæ prophetæ ¹. » Hoc jam et alibi dixit idem Mat-
 thæus ². Unde etiam atque etiam retinendum est, sæpius
 Dominum eadem dixisse, ut quod existente contrario solvi
 non potuerit, bis dictum intelligatur. Hunc sane ordi-
 nem etiam Marcus tenens, post illud de septem panibus
 miraculum, hoc idem subjicit quod Matthæus, nisi quod
 Dalmanutha, quod in quibusdam codicibus legitur, non
 dixit Matthæus, sed Magedan ³. Non autem dubitandum
 est eundem locum esse sub utroque nomine. Nam pleri-
 que codices non habent etiam secundum Marcum, nisi
 Magedan. Nec illud moveat, quod Marcus non dicit res-
 ponsum esse quærentibus signum de cælo, idem quod
 Matthæus de Jona, sed ait Dominum respondisse: « Signum
 » non dabitur ei. » Intelligendum est enim quale pete-
 bant, hoc est, de cælo: prætermisit autem dicere de
 Jona, quod Matthæus commemoravit.

¹ Matth. xv, 39. — ² Id. xii, 39. — ³ Marc. viii, 10-12.

CAPUT LII.

Fermentum Phariseorum.

CVII. SEQUITUR Matthæus : « Et relictis illis abiit. Et » cum venissent Discipuli ejus trans fretum, oblii sunt » panes accipere. Qui dixit illis : Intuemini, et cavete a » fermento Phariseorum et Saducæorum, » etc. usque ad illud ubi ait : « Tunc intellexerunt quia non dixerit » cavendum a fermento panum, sed a doctrina Phari- » sæorum et Saducæorum ¹. » Hæc eadem etiam Marcus et eodem ordine digereit ².

CAPUT LIII.

Jesus in Cæsarea Philippi.

CVIII. SEQUITUR Matthæus : « Venit autem Jesus in » partes Cæsareæ Philippi, et interrogabat Discipulos suos » dicens : Quem me dicunt homines esse Filium hominis? » Ait illi dixerunt : Alii Joannem Baptistam, alii autem » Eliam, alii vero Jeremiam, aut unum ex Prophetis, » etc. usque ad illud ubi ait : « Et quodcumque solveris » super terram, erit solutum et in cælis ³. » Hoc eodem pene ordine Marcus narrat, sed interposuit primo de cæco illuminato, quod solus ipse commemorat, de illo qui

¹ Matth. xvi, 5-12. — ² Marc. viii, 13-21. — ³ Matth. xvi, 13-19.

dixit Domino : « Video homines sicut arbores ambulantes ¹. » Lucas autem post miraculum illud de quinque panibus hoc recordatur, atque inserit ² : cujus recordationis ordo, sicut supra jam ostendimus, nihil repugnat ordini istorum. Sed potest illud movere, quod Lucas Dominum interrogasse Discipulos suos, quem illum dicerent homines, tunc dixit, cum esset solus orans, et adessent etiam ipsi : porro autem Marcus in via dicit illos hoc ab eodem interrogatos ³. Sed eum movet, qui nunquam oravit in via.

CIX. Jam etiam dixisse me recolo, ne quis arbitretur quod hic Petrus nomen acceperit, ubi illi ait : « Tu es » Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam » meam ⁴. » Non enim accepit hoc nomen, nisi ubi Joannes commemorat ei dictum esse : « Tu vocaberis Cephass, » quod interpretatur Petrus ⁴. » Unde nec in illo loco, ubi Marcus duodecim Discipulos nominatim commemorans, dixit appellatos Jacobum et Joannem filios tonitruum, arbitrandum est nomen accepisse Petrum ; quia dixit illic quod imposuerit ei nomen ut vocaretur Petrus ⁵ : hoc enim recolendo dixit, non quod tunc factum sit.

¹ Marc. viii, 22-29. — ² Luc. ix, 18-20. — ³ Marc. viii, 27. — ⁴ Matth. xvi, 18. — ⁵ Joan. i, 42. — ⁶ Marc. iii, 16-19.

CAPUT LIV.

Ubi prænuntiavit Discipulis passionem suam, quæ sit inter Matthæum, Marcum et Lucam convenientia.

CX. SEQUITUR Matthæus, et dicit : « Tunc præcepit » Discipulis suis, ut nemini dicerent quia ipse esset Jesus Christus. Exinde cœpit Jesus ostendere Discipulis » suis quia oporteret eum ire Jerosolymam, et multa » pati a senioribus et Scribis, » etc. usque ad illud ubi ait : » Non sapis ea quæ Dei sunt, sed ea quæ hominum ¹. » Hæc eodem ordine subnectunt Marcus et Lucas ² : sed Lucas de Petro, quod passioni Christi contradixerit, tacet.

CAPUT LV.

Jesus ad se sequendum exhortans.

CXI. SEQUITUR Matthæus : « Tunc Jesus dixit Discipulis suis : Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me, » etc. usque ad illud ubi ait : « Et tunc reddet unicuique secundum opus ejus ³. » Hoc et Marcus subjungit eundem

¹ Matth. xvi, 20-23. — ² Marc. viii, 30-33, et Luc. ix, 21, 22. — ³ Matth. xvi, 24-27.

ordinem servans : sed ipse non dicit de Filio hominis venturo cum Angelis suis, ut reddat unicuique secundum opus suum. Commemorat tamen etiam illud dixisse Dominum : « Qui enim me confusus fuerit, et mea verba, » in generatione ista adultera et peccatrice, et Filius hominis confundetur eum cum venerit in gloria sua cum » Angelis sanctis ¹. » Quod intelligi potest ad eandem sententiam pertinere, qua dixit Matthæus, ut reddat unicuique secundum opus suum. Lucas quoque eadem eodemque ordine annectit, non multum diverso verborum modo, eadem tamen sententiarum veritate simillimus ².

CAPUT LVI.

De transfiguratione Domini.

CXII. SEQUITUR Matthæus : « Amen dico vobis, sunt » quidam de hic stantibus, qui non gustabunt mortem » donec videant Filium hominis venientem in regno suo. » Et post dies sex assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et » Joannem fratrem ejus, et duxit illos in montem excelsum seorsum, » etc. usque ad illud ubi ait : « Nemini » dixeritis visionem, donec Filius hominis a mortuis resurgat. » Hæc visio Domini in monte coram tribus Discipulis, Petro, Jacobo et Joanne, ubi etiam de cœlo illi testimonium paternæ vocis perhibitum est, a tribus Evangelistis eodem ordine commemoratur, et ad easdem omnino sententias ³ : sed cætera secundum ea genera locutionum diversa, sine ulla sententiarum diversitate, quæ

¹ Marc. viii, 34-38. — ² Luc. ix, 23-26. — ³ Matth. xvi, 28, et xvii, 1-9, Marc. viii, 39, et ix, 9, et Luc. ix, 27-36.

multis locis superius demonstravimus, videri a legentibus possunt.

CXIII. Quod autem Marcus post sex dies factum dicit, sicut Matthæus, Lucas autem post octo, non contemnendi sunt, si quos movet, sed ratione reddita instruendi. Dies enim quando enuntiamus dicentes: Post tot dies, aliquando non annumeramus eum in quo loquimur, et eum quo res ipsa futura est, quam prænuntiamus vel pollicemur, sed medios, post quos revera plenos atque integros illud futurum est. Hoc fecit Matthæus et Marcus, excepto eo die quo hæc loquebatur Jesus, et illo quo exhibuit memoratam in monte visionem, medios dies inuententes dixerunt: « Post sex dies: » quod ille annumeratis finalibus, id est, primo atque ultimo, dixit: « Post octo dies: » eo loquendi modo, quo pars pro toto commemoratur.

CXIV. Item quod Lucas ait de Moyse et Elia: « Et factum est, dum discederet ab illo, ait Petrus ad Jesum: Præceptor, bonum est nos hic esse, » et cætera, non debet putari contrarium ei, quod Matthæus Marcusque ita conjunxerunt, Petrum hoc suggestisse, quasi adhuc Moyses et Elias cum Domino loquerentur. Non enim expresserunt, quod tunc; sed tacuerunt potius, quod iste addidit, illis discedentibus hoc Petrum de tribus tabernaculis faciendis Domino suggestisse. Addidit etiam Lucas, intransibus illis in nubem, factam esse vocem de nube, quod illi non dixerunt, sed nec contradixerunt.

CAPUT LVII.

De adventu Eliæ.

CXV. SEQUITUR Matthæus: « Et interrogaverunt eum » Discipuli dicentes: Quid ergo Scribæ dicunt, quod » Eliam oporteat primum venire? At ille respondens ait » eis: Elias quidem venturus est, et restituet omnia: » dico autem vobis, quia Elias jam venit, et non cognoverunt eum, sed fecerunt in eo quæcumque voluerunt: sic et Filius hominis passurus est ab eis. Tunc » intellexerunt Discipuli quia de Joanne Baptista dixisset eis¹. » Hoc idem Marcus, etiam hunc ordinem servans, commemoravit, et in nonnulla diversitate verborum, nusquam tamen ab ejusdem sententiæ veritate discessit²: sed ipse non addidit, intellexisse Discipulos, quod Joannem Dominus significasset, dicendo quod Elias jam venerit.

¹ Matth. xvii, 10-13. — ² Marc. ix, 10-12.

CAPUT LVIII.

De illo qui ei obtulit filium suum, quem Discipuli sanare non potuerunt, quemadmodum tres isti consentiant etiam ordine narrationis.

CXVI. SEQUITUR Matthæus, et dicit: « Et cum venisset ad turbam, accessit ad eum homo genibus provolutus ante eum, dicens: Domine, miserere filii mei, quia lunaticus est, et male patitur, » etc. usque ad illud ubi ait: « Hoc autem genus non ejicitur nisi per orationem et jejunium. » Hoc et Marcus et Lucas eodem etiam ordine memorant, sine ulla repugnantiae quaestione¹.

CAPUT LIX.

Ubi de passione sua cum eis dixisset, contristati sunt, quod tres ipsi eodem ordine commemorant.

CXVII. SEQUITUR Matthæus, dicens: « Conversantibus autem eis in Galilæa, dixit illis Jesus: Filius hominis tradendus est in manus hominum: et occident eum, » et tertia die resurget. Et contristati sunt vehementer². » Hoc eodem ordine Marcus Lucasque commemorant³.

¹ Matth. xvii, 14-20, Marc. ix, 16-28, et Luc. ix, 37-43. — ² Id. xvii, 21, 22. — ³ Marc. ix, 29-31.

CAPUT LX.

Ubi de ore piscis solvit tributum, quod Matthæus solus dicit.

CXVIII. SEQUITUR Matthæus, dicens: « Et cum venissent Capharnaum, accesserunt qui didrachmā accipiebant, ad Petrum, et dixerunt ei: Magister vester non solvit didrachmā? Ait, Etiam, » etc. usque ad illud ubi ait: « Invenies staterem, illum sumens da eis pro me » et te¹. » Hoc solus iste commemorat, quo interposito eundem ordinem sequitur, in quo cum eo etiam Marcus et Lucas pariter ambulant.

¹ Matth. xvii, 23-26.

CAPUT LXI.

De puero parvulo quem proposuit imitandum, de scandalis mundi, de membris corporis scandalizantibus, de Angelis parvulorum qui vident faciem Patris, de una ove ex ovibus centum, de fratre corripiendo in secreto, de solvendis ligandibusque peccatis, de concordia duorum et congregatione trium, de dimittendis peccatis usque septuagies septies, de servo cui dimissum est multum debitum et ipse non dimisit parvum conservo suo, Matthæus quemadmodum cæteris non repugnat.

CXIX. SEQUITUR ergo idem Matthæus, et dicit: « In » illa hora accesserunt Discipuli ad Jesum dicentes: Quis, » putas, major est in regno cœlorum? Et advocans Jesus » parvulum, statuit eum in medio eorum, et dixit: Amen » dico vobis, nisi conversi fueritis, et efficiamini sicut » parvuli, non intrabitis in regnum cœlorum: » usque ad illud ubi ait: « Sic et Pater meus cœlestis faciet vobis, » si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus » vestris¹. » Ex isto aliquanto prolixiore Domini sermone non omnia, sed quædam Marcus eundem sequens ordinem posuit; quædam etiam ipse, quæ Matthæus non dicit, inseruit². Totus autem sermo quousque eum considerandum suscepimus, a Petro solo interpretatur, quærente quoties fratri debeat ignosci. Talia enim Dominus

¹ Matth. xviii, 1-3 et 35. — ² Marc. ix, 33-49.

loquebatur, ut satis eluceat, etiam hoc quod Petrus interrogavit, eique responsum est, ad eundem pertinere sermonem. Lucas autem, nisi illud de parvulo, quem constituit ante Discipulos imitandum, cum de sua magnitudine cogitarent, nihil hoc ordine servato commemorat¹. Si qua enim alia similiter dixit, quæ et in isto sermone sunt posita, alibi et ex aliis occasionibus dicta recoluit: sicut Joannes de remissione peccatorum, quod tenebuntur, si cui tenuerint; et dimittentur, si cui dimiserint, post resurrectionem a Domino dictum commemorat², cum Matthæus in hoc sermone Dominum hoc dixisse meminerit, quod et Petro antea dictum fuisse idem ipse testatur³. Eadem itaque sæpe ac plurimis locis Jesum dixisse, necubi moveamur, si ordo dictorum quibusdam repugnare putabitur, sicut jam toties commendavimus, meminisse debemus, nec hoc semper admonere necesse sit.

CAPUT LXII.

Quando interrogatus est Jesus utrum liceat dimittere uxorem, quemadmodum inter se consentiant Matthæus et Marcus: maxime de ipsis interrogationibus vel Domini vel Judæorum atque responsis, in quibus videntur aliquantulum variare.

CXX. SEQUITUR Matthæus, ita narrans: « Et factum » est, cum consummasset Jesus sermones istos, migravit » a Galilæa, et venit in fines Judææ trans Jordanem: et » secutæ sunt eum turbæ multæ, et curavit eos ibi. Et

¹ Luc. ix, 46-48. — ² Joan. x, 23. — ³ Matth. xvi, 19.

» accesserunt ad eum Pharisæi, tentantes eum, et di-
 » centes : Si licet homini dimittere uxorem suam qua-
 » cumque ex causa, » etc. usque ad illud ubi ait, « Qui
 » potest capere capiat ¹. » Hoc et Marcus commemorat
 eundem ordinem tenens ². Sane videndum est, ne repug-
 nare videatur, quod idem Marcus a Domino dicit interro-
 gatos Pharisæos, quid eis Moyses præceperit, atque ita illos
 interroganti respondisse de permissio sibi libello repudii :
 cum Matthæus dixerit verbis Domini, quibus ostenderat ex
 Lege Deum conjunxisse masculum et fœminam, et prop-
 terea non eos debere ab homine separari, illos retulisse
 responsionem, « Quid ergo Moyses mandavit dari libel-
 » lum repudii, et dimittere? » Quibus iterum ait, « Quo-
 » niam Moyses ad duritiam cordis vestri permisit vobis
 » dimittere uxores vestras : ab initio autem non sic fuit. »
 Nam et Marcus hanc Domini responsionem non tacet, sed
 posteaquam ei responderunt interroganti de libello repudii.

CXXI. In quo ordine vel modo verborum hoc intelli-
 gere debemus, ad rei veritatem nihil interesse, utrum
 Domino separationem prohibenti et sententiam suam de
 Lege firmanti, ipsi intulerint quæstionem de libello re-
 pudii per eundem Moysen sibi permissio, per quem et
 illud scriptum est, quod Deus conjunxit masculum et
 fœminam ³ : an hoc idem illi de præcepto Moysi eos inter-
 roganti responderint. Nam et voluntas ejus ita se habebat,
 ut non eis redderet rationem, cur illud Moyses permiserit,
 nisi prius ipsi hoc commemorassent; quæ voluntas ejus
 ea quam Marcus posuit, interrogatione significata est : et
 illorum voluntas ipsa erat, ut de auctoritate Moysi, quo-
 niam mandavit dari libellum repudii, tanquam conclu-
 derent eum separationem sine dubio vetaturum : hoc

¹ Matth. xix, 1-2. — ² Marc. x, 1-12. — ³ Gen. ii, 24.

enim dicturi etiam tentantes accesserant. Quæ voluntas
 eorum sic expressa est per Matthæum, ut non eos esse
 commemoraret interrogatos, sed ultro intulisse de man-
 dato Moysi, quo velut convincerent Dominum separatio-
 nem conjugum prohibentem. Cum ergo voluntas loquen-
 tium, cui debent verba servire, ab Evangelista utroque
 monstrata sit, nihil interest quam diversus inter ambos
 fuerit narrandi modus, dum ab eadem veritate neuter
 abscederet.

CXXII. Potest etiam hoc intelligi, quod, sicut dicit Mar-
 cus, prius eos de uxore dimittenda interrogantes Dominus
 vicissim interrogaret, quid eis præceperit Moyses : qui
 cum respondissent, Moysen permisisse libellum repudii
 scribere, et dimittere, respondit eis de ipsa Lege per Moy-
 sen data, quomodo Deus instituerit conjugium masculi et
 fœminæ, dicens ea quæ ponit Matthæus, id est, « Non
 » legistis quia qui fecit ab initio, masculum et fœminam
 » fecit eos ¹, » et cætera. Quibus auditis illi id quod ei
 primo interroganti responderant, repetiverunt, dicentes,
 « Quid ergo Moyses mandavit dari libellum repudii, et
 » dimittere? » Tunc Jesus causam ostendit esse duritiam
 cordis ipsorum, quam Marcus brevitatis causa prius po-
 nit, tanquam illi priori, quam Matthæus intermisit, eo-
 rum responsioni redditam : nihil deperire iudicans veri-
 tati, quocumque loco eisdem ipsis verbis quæ bis dixerant
 redderetur, quoniam ipsis verbis eam reddiderat Dominus.

¹ Matth. xix, 4. — ² Ibid. 7.

CAPUT LXIII.

De parvulis quibus manus imposuit Jesus; de divite cui dixit: Vende omnia tua; de vinea quo conducti sunt operarii per horas diversas.

CXXIII. SEQUITUR Matthæus: « Tunc oblatis sunt ei » parvuli, ut manus eis imponeret, et oraret: Discipuli » autem increpabant eos, » et cætera, usque ad illud ubi ait, « Multi enim sunt vocati, pauci autem electi¹. » Hunc cum Matthæo Marcus ordinem tenuit², sed de conductis operariis ad vineam solus Matthæus interponit: Lucas autem cum commemorasset illud, quod eis dixit quærentibus inter se quisnam major esset, adjunxit de illo quem viderant ejicientem dæmonia, cum eum non sequeretur: inde jam digreditur ab istis duobus, ubi ait eum firmasse faciem suam ut iret in Jerusalem³: ac post multa interposita occurrit eis rursus ad commemorandum istum divitem, cui dicitur, « Vende omnia quæ habes⁴: » quem nunc isti commemorant ex ordine quo pariter eunt. Nam ibi etiam Lucas de istis parvulis, antequam divitis faciat mentionem, quemadmodum et isti, non prætermittit. De illo ergo divite qui quærit, quid boni faciat ut vitam æternam consequatur, potest videri distare aliquid quod secundum Matthæum dicitur, « Quid me interrogas de » bono⁵? » secundum illos autem, « Quid me dicis bonum⁶? » Nam, « Quid me interrogas de bono, » ad illud magis referri potest, quod ait ille quærens, « Quid » boni faciam⁷? » Ibi enim et bonum nominavit, et in-

¹ Matth. xix, 13 et xx, 16. — ² Marc. x, 13. — ³ Luc. ix, 46-51. — ⁴ Id. xviii, 12. — ⁵ Matth. xix, 17. — ⁶ Marc. x, 18. — ⁷ Luc. xviii, 19.

terrogatio est: « Magister autem bone, » nondum est interrogatio. Commodissime ergo intelligitur utrumque dictum, « Quid dicis me bonum; » et, « Interrogas me de » bono? »

CAPUT LXIV.

De petitione filiorum Zebedæi.

CXXIV. SEQUITUR Matthæus, et dicit: « Et ascendens » Jesus Jerosolymam assumpsit duodecim Discipulos secreto, et ait illis: Ecce ascendimus Jerosolymam, et Filius hominis tradetur principibus sacerdotum et Scribis, » et condemnabunt eum morte, et tradent eum Gentibus » ad deludendum et flagellandum et crucifigendum; et » tertia die resurget. Tunc accessit ad eum mater filiorum » Zebedæi cum filiis suis, adorans, et petens aliquid ab » eo, » etc. usque ad illud ubi ait, « Sicut Filius hominis » non venit ministrari, sed ministrare, et dare animam » suam redemptionem pro multis¹. » Hunc cum illo ordinem etiam Marcus tenet², filios Zebedæi perhibens dixisse quod ab eis, non per eos ipsos, sed per matrem dictum esse Matthæus expressit, cum illa eorum voluntatem attulisset ad Dominum. Unde magis ipsos quam illam dixisse quod dictum est, Marcus breviter intimavit. Denique et Dominus et secundum Matthæum et secundum Marcum, ipsis potius quam matri respondit. Lucas autem posteaquam ex eodem ordine commemoravit, quæ de passione et de resurrectione sua duodecim Discipulis prædixerit, prætermittit ea quæ isti commemorant, post quæ

¹ Matth. xx, 17-28. — ² Marc. x, 34, 35.